

עת"א 27403/03/14 - מאמון אבו שמה (אסיר) נגד שרות בתי הסוהר- מחלקת האסיר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

עת"א 27403-03-14 אבו שמה(אסיר) נ' משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר

בפני	כב' השופט יואל עדן
העותר:	מאמון אבו שמה (אסיר)
נגד	שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר
המשיב:	

פסק דין

העתירה

1. זוהי עתירה במסגרתה מבקש העותר כי תינתן הוראה למשיב לאפשר כניסתו של עובד סוציאלי ממרכז שיקום פרטי לפגישה עם העותר בבית הסוהר, על מנת שיבנה עבור העותר תכנית שיקום, אשר תשמש כבסיס לדיון חוזר בוועדת שחרורים.

העותר הינו אסיר בטחוני תושב רמאללה, אשר נדון למאסר למשך 15 שנה מיום 21.8.2001, בגין עבירות של ידוי חפץ מבעיר, סיוע לירי לעבר אדם, שני מקרי ירי לעבר אדם ופגיעה בביטחון האזור, במספר הזדמנויות ידה בקבוקי תבערה לעבר חיילי צה"ל, סיוע ופעל לירי ממשי ואפקטיבי לעבר כוחות צה"ל, וכמו כן ביצע ירי לעבר רכב נוסע ותכנן פיגוע ירי.

על פי החלטת ועדת השחרורים עולה כי במספר הזדמנויות ידה העותר יחד עם אחרים בקבוקי תבערה לעבר חיילי צה"ל, היה מעורב בפיגוע ירי לעבר כוחות צה"ל וישב לצד חברו ומילא כדורי מחסנית, כאשר הלה עמד וירה לעבר חיילי צה"ל, באירוע נוסף יחד עם אחרים, ירו מרובה סער לעבר אדם, והחבורה נמלטה כשהעותר מובילם לעיר רמאללה, תכנן פיגוע ירי לעבר ישוב וירה בעצמו בתת מקלע לעבר היישוב, תכנן יחד עם שניים מחבריו לבצע פיגועי ירי נגד מטרות ישראליות, ויצא עם חבריו לביצוע הפיגוע אשר לא יצא אל הפועל עקב נוכחות גדולה של כוחות צה"ל באזור.

בתאריך 17.2.2012 התכנסה וועדת שחרורים בעניינו של העותר וקבעה כי נוכח מסוכנות העותר לציבור ולביטחונו נדחית בקשתו לשחרור מוקדם.

מהחלטת ועדת השחרורים עולה כי השיקול המרכזי בהחלטתה הינו שיקול המסוכנות, לאור מעשי העותר, לאור הרקע האידיאולוגי למעשים, אשר מחו"ד שב"כ אשר הונחה בפני הועדה עולה כי העותר לא זנח את עמדתו האידיאולוגית המסוכנת.

עוד נקבע בהחלטת ועדת השחרורים כי העותר לא הביע חרטה על מעשיו וכי אף בכך יש להצביע על מסוכנותו, ובנוסף צוין כי התנהגותו של העותר במאסרו אינה תקינה.

חשיבות נימוקי ושיקולי ועדת השחרורים לענייננו הינה לאור העובדה שהבקשה לאפשר הכנסת עובד סוציאלי הינה בעיקר עבור עריכת תכנית שיקום שנועדה למטרת הגשת בקשה לעיון חוזר לוועדת השחרורים.

בתאריך 15.10.2013 בוטלה פקודת הנציבות 04.41.00 "כניסת מטפלים פרטיים בתחום הטיפול והשיקום", ונכנסה לתוקפה הוראת שעה אשר משאירה את שיקול הדעת לרמ"ח טיפול ושיקום.

טיעוני הצדדים

2. ב"כ העותר טענה כי הדרך היחידה בה העותר יוכל להגיש בקשה לדיון חוזר לוועדת השחרורים הינה על דרך של הצגת שינוי בנסיבות, והדבר יתאפשר רק בהצגת תכנית שיקום מטעמו אשר תוכל לאיין את המסוכנות הנטענת ביחס לעותר, ותוכנית שיקום שכזו תוכל להיבנות רק ע"י הכנסת עו"ס פרטי מטעם העותר לצורך פגישה, כאשר מדובר בעו"ס שהינו כלול ברשימת מטפלים הרשאים לכניסה למתקני כליאה.

נטען כי מאחר והעותר הינו אסיר ביטחוני שאינו תושב הארץ, אין אפשרות להכנת תכנית שיקום מטעם רש"א, ועל כן פנה לאפשרות היחידה והיא באמצעות עו"ס פרטי, אשר לצורך הכנת תכנית כאמור צריך להיכנס אל בית הסוהר לפגישה עם העותר.

נטען כי החלטת המשיב שלא לאפשר כניסתו של עו"ס פרטי לפגישה עם העותר הינה בלתי סבירה, מאחר וזוהי הדרך היחידה שבה אסיר ביטחוני יכול לזכות להליך שיקום; כי החלטת המשיב פוגעת ביכולתו של העותר להציג תכנית שיקום ובכך לא יתאפשר מיצוי הליכים מול ועדת השחרורים; וכי יישום הוראת השעה העוסקת בהכנסת מטפלים פרטיים אינה מעשית ואף נקבע בהחלטת בית משפט בעת"א 22925-12-13 בן חיון נ' משטרת ישראל (12.1.2014) כי יש להתיר כניסתם של מטפלים פרטיים בין כתלי הכלא.

נטען כי תכנית שיקום פרטית הינה האפשרות היחידה העומדת בפני אסירים ביטחוניים לקבל שיקום במסגרת שחרור על תנאי, והצגת תכנית שיקום הינה אחת הדרכים הבודדות בהן מתאפשר להראות לוועדת השחרורים כי חל שינוי בעמדותיו האידיאולוגיות וכי הוא יכול לחזור לחברה מבלי לייצר סיכון למדינה.

בנוסף נטען כי מעבר לשיקולים הנוגעים לוועדת השחרורים, יש לאפשר לעותר תכנית שיקום מאחר והוא מרצה מאסר ארוך וממושך, ותוכנית זו תעניק לו כלים להתמודד עם החיים מחוץ לכתלי בית הסוהר בתום ריצוי מאסרו, אם ישתחרר לאחר ריצוי מלא של עונשו.

נטען כי טענת המשיב אודות אי-היכולת לשלב את העותר בשיקום נוכח היעדר "פוטנציאל שיקום" נוכח האידיאולוגיה שבה בחר העותר, הינה טענה שאין בה ממש שכן במקרים דומים של אסירים יהודים בעלי אידיאולוגיה עבריינית זוכים הם לתוכנית שיקום של רש"א.

עוד נטען כי העותר לא נשאל במהלך וועדת השחרורים אודות האידיאולוגיה וחרטתו למעשיו, וההנחה אודות היעדר חרטה מבוססת על דברים שלא נאמרו או הופנו כלפי הוועדה.

3. ב"כ המשיב טענה כי סוגיית הכנסת מטפלים פרטיים מצויה בימים אלו בדיון אצל הגורמים הרלוונטיים בפרקליטות המדינה, והנושא עתיד להיות מוסדר בחודשים הקרובים.

באשר לאסירים ביטחוניים שאינם תושבי הארץ, נטען כי נושא השיקום אינו רלוונטי בעניינם, הואיל ומדובר באסירים אידיאולוגים.

בסעיף 9 לתגובת המשיב מיום 10.3.2014 לפנייתו של העותר, כאמור: "עמדת מערך התיקון בשב"ס הנה כי כשמדובר בעבריינות אידיאולוגית המונעת מעולם ערכים אידיאולוגי לאומני לא ניתן להשיג את מטרות השיקום, זאת ועוד, תוכנית השיקום לאחר שחרור מחייבת קיומו של פיקוח על קיום תנאי התוכנית. לרשויות בישראל אין אפשרות לקיים פיקוח על קיומה של התוכנית".

עוד נטען כי לא הובעה על ידי העותר חרטה בפני וועדת השחרורים, ואם היה לו צורך להביע חרטה הוא היה מוצא את הדרך להביעה.

ב"כ המשיב הפנתה לדברי העותר בפני וועדת השיחרורים. בוועדה אמר העותר כי זו "ועדת דמה" ו - "אני לא מבין למה אתם יושבים כאן ודנים לחינם".

עוד נטען כי הפסיקה שהציגה ב"כ העותר אינה רלוונטית מאחר והמדובר בפסיקה העוסקת בתושבי ישראל או אסירים פליליים, כאשר בענייננו מדובר באסיר בטחוני תושב שטחים.

במהלך הדיון ביקשה ב"כ המשיב ביקש להציג בפני בית המשפט מידע אשר הוצג בוועדת השחרורים המוכיח, לטענתה, כי אין באמת חרטה שמובעת על ידי האסיר. ב"כ העותר התנגדה להצגת המידע האמור, הגם שבית המשפט הסב את תשומת ליבה לכך שאכן העותר רשאי לסרב לכך שבית המשפט יעיין בחומר חסוי, אך יכול ותקום חזקת תקינות המעשה

המינהלי ויכול ויהיה על העותר לסותרה.

דין והכרעה

4. לאחר שבחנתי את טענות הצדדים, ועיינתי בעתירה על נספחיה, בתוספת טיעון אשר הגישה ב"כ העותר, ללא אישור בית המשפט, לפני הדין ולאחריו, ובפרוטוקול וועדת השחרורים מיום 17.2.2012 בעניינו של העותר, באתי למסקנה כי דין העתירה להידחות.

מסקנתי בדבר דחיית העתירה נשענת בעיקר על כך שלאור עמדתו של העותר, החזקתו בעמדה המביאה לביצוע העבירות הקשות והחמורות אשר פורטו לעיל, והיעדר כל חרטה, אין כל רלוונטיות בין הליך שיקומי ותכנית שיקומית שנטען כי מבקשים ליצור, לבין אפשרות לשחרור מוקדם.

מרכז העתירה הינו בטענה לפיה נדרשת תכנית שיקום לצורך דיון חוזר בוועדת השחרורים, אך מה לי תכנית שיקום ומה לי דיון חוזר, מקום שהבסיס הראשוני לבחינה מחודשת בעניינו של העותר טרם התקיים.

ההתרשמות הברורה הינה כי העותר נותר בדרכו שלו, עמדתו אשר בגינה ביצע את מעשיו הקשים והחמורים נותרה בעינה, הוא אינו מביע כל חרטה על מעשיו הקשים, ואין כל שינוי אשר יכול להוות בסיס לתכנית שיקום.

היעדר חרטה ושינוי מביא למסקנה בדבר היעדר כל רלוונטיות להליך שיקומי ביחס לבקשה עתידית לדיון חוזר של ועדת השחרורים. לטעמי, שינוי גישה והבעת חרטה הינם בלב כל ניסיון להצגת בסיס לדיון חוזר.

משעומד אסיר בפני ועדת שחרורים, אינו מביע כל חרטה על מעשיו, ואין כל אינדיקציה לשינוי בגישתו, לא בפני הוועדה ולא לאחר הדין בוועדה, הרי ששומט הוא כל תכלית אפשרית לכניסת גורם סוציאלי להכנת תכנית "שיקום" נטענת לצורך דיון חוזר.

הכנסת גורם טיפולי פרטי אל בין כתלי בית הסוהר אינה ענין אשר אין להפעיל לגביו כל שיקול דעת, ואין "אוטומציה" בהיענות לבקשה שכזו. כל בקשה יש לבחון לגופו של ענין, את סיבתה ותכליתה. מששולל אסיר כל תכלית אפשרית לכך, הרי שלא ניתן לומר כי אי היענות לבקשתו אינה סבירה.

5. ב"כ העותר מעלה שאלה כללית אודות הכנסת מטפלים בין כתלי בית הסוהר, אולם בעניינו אין מקום להיזקק לשאלה זו. מדובר בטענה כללית, והזיקה בינה לבין הנסיבות בעניינו של עותר זה ורצונו לבוא בפני וועדת שחרורים, רעועה ביותר.

אכן, חלק מהנימוקים של המשיב לדחיית בקשתו של העותר נעוץ בהחלטה כללית של המשיב לגבי כניסת מטפלים פרטיים לאסירים ביטחוניים, אולם חלק אחר מהנימוקים נעוץ בעניינו המסויים של עותר זה, במסוכנותו, בעמדתו שאינה משתנית ובהיעדר חרטה. הנתונים הנוכחיים בעניינו של העותר מסכלים אפשרות להיעתר לבקשתו גם אם נתעלם מהעמדה הכללית של המשיב. משכך, אין כל מקום להיזקק לשאלה המועלית באופן כללי לגבי אסירים ביטחוניים.

גם אם יש לקבל את העמדה לפיה יש לאפשר גם לאסירים ביטחוניים הכנסת גורם טיפולי פרטי (ואינני מביע עמדה ביחס לכך כעת לאור האמור לעיל), הרי שלא ניתן לומר כי יש להתעלם מנתוניו ונסיבותיו של כל אסיר בטחוני, ואין משמעות הדבר כי באופן גורף, ללא הפעלת שיקול דעת, יש לאפשר זאת גם לאסיר ביטחוני אשר ביצע מעשים קשים וחמורים, אינו משנה מעמדתו וגישתו ואינו מביע כל חרטה, גם לאחר שניתנה לו האפשרות לעשות כן.

6. ביחס להיעדר חרטה והיעדר כל שינוי בגישת העותר אתיחס להלן לעולה מהחלטת וועדת השחרורים, למשמעות אי מתן האפשרות לבית המשפט לעיין בחומר חסוי ביחס לכך, ולנוסח העתירה והטענות במסגרתה. כפי שיפורט להלן, בכל אלו יש כדי להביא למסקנה בדבר היעדר כל חרטה או שינוי בגישתו של העותר.

בהחלטת וועדת השחרורים נאמר כי מסוכנותו הרבה של העותר נלמדת הן מהעבירות בהן הורשע אשר עיקרן עבירות ביטחוניות בדרגה חמורה ביותר, הן מדוח סודי המצביע על מסוכנות קונקרטיה העולה מהעותר, והן מכך שלא זנח עמדתו ולא הביע חרטה. בהחלטה נאמר:

"על האסיר להוכיח כי חל שינוי בקו האידיאולוגי אשר הנחה אותו בביצוע העבירה. האסיר לא עמד בנטל זה - נהפוך הוא מחוות דעת שב"כ עולה כי האסיר ממשיך להיות מסוכן לציבור וכי לא זנח את עמדתו האידיאולוגית... האסיר לא הביע חרטה על מעשיו ואף בכך יש כדי להצביע על המשך מסוכנות...".

שיקוליה של וועדת השחרורים לא נבעו משאלה אפשרית של תכנית שיקומית, אלא מהבסיס הראשוני הקשור בעצם המסוכנות הקשה הנובעת והנלמדת ממעשיו הן טרום כניסתו למאסר והן לאחריה, נוכח המידע הקיים, ולאור היעדר חרטה ואי זניחת עמדתו במסגרתה ביצע עבירות קשות.

ב"כ המשיב ביקשה להציג בפני בית המשפט מידע אשר יש בו כדי להוכיח, לשיטתה, את היעדר החרטה, אולם ב"כ העותר סירבה להצגת מידע זה הגם שנאמר לה כי יכול ותקום חזקת תקינות המעשה המינהלי, ויכול ויהיה עליה לסותרה. לאור הסירוב לא הוצג המידע לעיון בית המשפט.

לענין זה ראה רע"ב 798/07 **מקסים אזולאי נ' מדינת ישראל** (27.7.2008):

"על פי ההלכה הפסוקה, הצגתו של חומר חסוי לבית המשפט, במעמד צד אחד, במסגרת עתירת אסיר, אפשרית רק מקום שניתנת לכך הסכמתו של האסיר-העותר. יחד עם זאת, אם העותר אינו מסכים שבית המשפט יעיין, שלא בנוכחותו, במידע החסוי, תחול על החלטת הרשות המנהלית

חזקת החוקיות. חזקה היא שהרשות המינהלית קיבלה את החלטתה כדין, ומי שמבקש להפריך חזקה זו, עליו הראייה."

משסורבה האפשרות של בית המשפט לבחון את החומר החסוי, קמה בענייננו חזקה, הניתנת לסתירה, לפיה המסקנה מחומר חסוי זה בדבר היעדר חרטה והיעדר שינוי בגישת העותר ומסוכנותו, הינה סבירה, ומשכך, סבירה גם ההחלטה שלא לאפשר כניסת מטפל. חזקה זו לא נסתרה על ידי העותר. טענותיו והיעדר הבעת חרטה לא בפניות אל המשיב וגם לא בעתירה אשר הוגשה, תומכים במסקנה האמורה.

גם העתירה, נוסחה, והטענות אשר נשמעו בדיון, מביאים למסקנה כי החרטה רחוקה מהעותר, וכך גם רחוק שינוי בעמדתו. אין בעתירה כל אמירה על כי העותר זנח את גישתו אשר הביאה למעשיו, ואין בעתירה כל אמירה בדבר חרטה כלשהיא של העותר. לא בעתירה, וגם לא בתוספות הטיעון. יש לציין שאף לא צורף תצהיר לתמיכה בעתירה הכוללת טענות עובדתיות.

עיון מדוקדק בעתירה ובטיעונים הנוספים מביא למסקנה ברורה כי אין מדובר בטעות או בהשמטה. יש בעתירה התייחסות לכך, וכך גם בתוספת הטיעון הראשונה, אך אין כל אמירה שם בדבר חרטה או שינוי. כך, בסעיף 14 לעתירה נאמר כי "הצגת תכנית שיקום הינה אחת הדרכים הבודדות בהן מתאפשר להראות לוועדת השחרורים כי חל שינוי בעמדותיו האידיאולוגיות וכי הוא יכול לחזור לחברה מבלי לייצר סיכון למדינה." אין כל אמירה כי עותר זה שינה בפועל את דרכו או כי חרטה כלשהי בליבו.

ב"הודעת עדכון ותוספת טיעון מטעם העותר" ישנה התייחסות לתשובת נציגת המשיב ביחס לכך שלא חל שינוי בתפיסותיו של העותר, ושוב אין כל אמירה על כי חל שינוי בתפיסותיו. כל שיש הוא אמירה (בסעיף 17) כיצד יכול העותר להוכיח זאת אם אינו מקבל מעקב סוציאלי, טיפולי וחברתי בבית הסוהר. התשובה לכך פשוטה וברורה - העותר יכול לומר זאת, באופן פשוט וברור, והוא בוחר ממניעיו שלו שלא לומר זאת, לא בפני הוועדה, לא בפניות אל המשיב, ולא בעתירה או בתוספותיה.

רק לאחר שהענין עולה בדיון בעתירה נאמרים דברים אשר במכלול הנסיבות אינני מוצא לתת בהם אמון או לתת להם משקל. אמירות כלליות וביניהן, ביחס לאמירת חרטה לוועדה: "ייתכן והוא יעשה זאת אם ינתן לו דיון חוזר". עותר זה "ייתכן" ויאמר דבר חרטה בפני וועדת השחרורים אם ינתן לו דיון חוזר. "ייתכן". הדברים ברורים. הרושם הברור הוא כי אין כל חרטה ואין כל שינוי. כל שיש הוא אמירות כלליות כפי שמפורט לעיל, טענות על כי הוועדה לא קובעת על סמך דברי האסיר, נימוקים חסרי בסיס לאי הבעת חרטה ובשלב מסויים אמירה "יש חרטה" אך זהו ענין לבחינת וועדת השחרורים. למעלה מן הצורך אוסיף כי גם אם היתה בדיון מובעת חרטה אמיתית, הרי שהעתירה הינה כנגד החלטה אשר התבססה על תמונת המצב אשר היתה בפני המשיב ונציגיו עת שניתנה, ולא בדיון. אך כאמור, גם הדברים הכלליים אשר נאמרו בדיון אינם משכנעים, וההתרשמות הינה בדבר היעדר שינוי והיעדר חרטה.

לטעמי, יש לבדוק את התכלית של הכנסת מטפל, וראוי כי בדיקה זו תיעשה על ידי המשיב, אשר יפעיל את שיקול דעתו בשאלה אם קיימת תכלית לכך. משברור, כפי שבענייננו, כי אין כל תכלית, הואיל ומדובר באסיר אשר לא משנה עמדתו,

אין בליבו כל חרטה, והמסוכנות עולה גם מחומר חסוי, הרי שאין לומר כי לא סבירה החלטה המבוססת על נתונים אלו של האסיר, ובמסגרתה נשללת אפשרות הכנסת גורם טיפולי פרטי.

ברע"ב 3969/07 **מדינת ישראל נ' אבו רביע**, פד' נא (5) 470 היה הדיון ביחס לבקשה לשינוי סיווג כדי לאפשר שיבוץ האסיר, שאינו תושב ישראל, בעבודות שיקום פרטני ולאפשר לו ליהנות מחופשות ללא צורך באישור לכל חופשה. בית המשפט העליון התייחס לזכות אסיר לשיקום וקבע כי זכות זו אינה מוקנית והענקתה ואופן הענקתה נתונים לשיקול דעתו של הנציב.

אמנם ענייננו הינו בעתירה להכנסת מטפל פרטי, אולם העקרונות אשר נקבעו ברע"ב 3969/07 ישימים גם לענייננו, הואיל והכנסת המטפל ענינה בטענה לרצון בהליך שיקומי.

כך קובע בית המשפט העליון בהלכה ברע"ב 3969/97, שם, בעמ' 477-8:

"אכן, קיימות זכויות בסיסיות, כמו הזכות לחיים ולכבוד, אשר אין לפגוע בהן או לשלול אותן גם ממי שאינו אזרח או תושב המדינה. לא כזו היא הזכות לשיקום האסיר. זכות זו אינה זכות מוקנית; זוהי זכות שעצם הענקתה ואופן הענקתה נתונים לשיקול-דעתו של הנציב. זוהי זכות בעלת גוון סוציאלי שאינטרסים ציבוריים מובהקים משמשים בהענקתה. זוהי זכות המוענקת לשם השגת תכליות מסוימות, באמצעים מסוימים, המאפשרים הענקתה או שלילתה בהתאם לנסיבות. מובן שהענקתה לאחד ושלילתה מאחר אינן יכולות להיעשות באופן שרירותי על-ידי הפליה בין שווים, אולם ניתן להעניקה לאחד ולשוללה מאחר, על בסיס הבחנה בין שונים. שיקול-הדעת של הרשות חייב להיות מופעל בהגינות, מטעמים ענייניים, הוגנים, רלוונטיים, צודקים, וללא הפליה פסולה (בג"ץ 637/89 הנ"ל [5])"

גם הכנסת מטפל פרטי הינה ענין אשר אין לשלול ביחס אליו את שיקול דעתו של המשיב. במסגרת שיקול דעת זה רשאי המשיב לשיקול את עצם תכלית הבקשה, ובהיעדר כל תכלית, סבירה תהיה החלטה לדחותה. עוד יכול המשיב לשיקול התנהגות האסיר במסגרת מאסרו, שכן מדובר בהטבה מסוימת, ואין זה בלתי סביר כי תהיה גם תלויה בהתנהגותו. אין באמור כדי להוות רשימה סגורה, אלא דוגמאות לשיקולים רלוונטיים.

בעניינו של עותר זה אמנם נטענו גם טענות כלליות, אך יש גם התייחסות ספציפית לנסיבותיו, לעמדתו ולהיעדר כל שינוי בה והיעדר כל חרטה, כנימוקים לאי מתן אפשרות להשיג את מטרות השיקום, ולא ניתן לומר כי החלטה כאמור אינה סבירה.

7. אשר לטענה יש בתוכנית שיקום להוות בסיס להגשת בקשה לדיון חוזר, יש לומר כי תכנית שיקום אינה הבסיס היחיד לכך. סעיף 19 (5) לחוק שחרור על-תנאי ממאסר מאפשר דיון חוזר גם כאשר "הועדה סברה כי חל שינוי בנסיבות שהיוו בסיס להחלטתה שלא לשחרר את האסיר". משכך, אין לקבל את הטענה כי נדרשת תכנית שיקום. על

פני הדברים הבסיס לכל שיקום צריך להיות נעוץ תחילה בשינוי העמדה והגישה אשר הביאה לביצוע העבירות הקשות, והבעת חרטה על כך. אלו בדיוק היו הנסיבות אשר הביאו לדחיית בקשתו של העותר לשחרור מוקדם.

8. אשר לטענה כי מדובר לא רק בתכנית שיקום הקשורה לוועדת השחרורים אלא גם לתכנית שיקום ביחס לתקופה גם לאחר ריצוי מלא של המאסר, הרי שכל הנימוקים דלעיל ישימים גם לכך.

משאסיר ממשיך לדגול בדרכו אשר הביאה לביצוע עבירות קשות, אין כל תכלית בהכנסת גורם סוציאלי פרטי, וסבירה המסקנה כי לא צפויה לכך כל תכלית שיקומית.

משאסיר ממשיך לדגול בביצוע עבירות קשות דוגמת אלו שביצע, ואין בו כל חרטה, כלל לא ברור על איזו תכנית שיקום מבקש הוא להסתמך.

9. כאמור הועלו טענות כלליות בדבר מתן אפשרות לפגישה עם מטפלים פרטיים, וכן נטענה טענת אפליה. אינני מוצא מקום לדון בשאלות אלו הואיל וכבר מנסיבותיו של אסיר זה, אשר אין כל אינדיקציה כי חדל לדגול בביצוע העבירות הקשות אשר ביצע ואין בו כל חרטה, עולה המסקנה כי ההחלטה שלא לאפשר לו מפגש עם גורם טיפולי פרטי הינה סבירה, והנמקה הנשענת על כך אינה נעוצה באפליה או בנתונים כלליים דוגמת השתייכותו לסוג מסוים של אסירים, אלא נעוצה היא בנתונים ספציפיים של אסיר זה.

10. משאין תכלית לבקשה להכנסת מטפל פרטי לפגישה עם המשיב, הרי שהחלטה שלא להיעתר לה הינה סבירה.

מכל האמור, העתירה נדחית.

ניתן היום, כ"ח ניסן תשע"ד, 28 אפריל 2014, בהעדר הצדדים.